

Sine İ Millet

– Kara kız · 13 Aralık 2016

Çıplak kalan, örtü nedir bilmeyen
Sürekli kanayan, kanadıkça üşüyen,
Üsüdükçe sürekli tokat vurulan yüreğine,
İçinde hapsettiği binbir çeşit tohumlar
Yılların vurdumduymaz yorgunluğuna inat
En afillisinden Urban olmuştu...

Güz sancıları bitip tükenmek bilmese de
Çocukluğun en görkemli masumiyetin de
Barınak olan umutlarına, hayallerine...
Gem vuramazdı takılan hiç bir maske,
O ki
Gülüşlerine, gülün kırmızı beyaz tomurcuğunu
Gözlerine, hakikatin ulvi kutsal bembeyaz ışığını
Düşüncelerine, gökyüzünün masmavi derinliğini
Yüreğine, vicdanın onurlu rütbesi nişan yapmıştı

Hercai, hicran dolu yıkık dökük virane duygular
Göğüs kafesini daraltıp nefes aldirmeden
Kar tufan koparsa da Sine-i Millet de

Biliyordu ki
Yürekler de yanan, yandıkça
Yürekleri kızıl kor aleve çeviren aşk ateşi...
Doğacak bebeklerin, aydınlık masumiyetin de
Vucu bulup,
Çorak nasır tutmuş toprak olan yüreklere
Sağnak yağmurlar gibi dur durak bilmeden
Abu Hayat olarak eniden yeniden yağacaktı...!!!

13.12.2016 Ankara Pınar ÇETİN